

Arrest

nr. 270 139 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 december 2020 om internationale bescherming. Op 22 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en op (...) 1384 (Afghaanse kalender, zijnde (...) 2005 volgens de Gregoriaanse kalender) geboren te zijn in Bandare Imam Sahib, gelegen in het district Imam Sahib van de provincie Kunduz. Uw ouders en uw jongere zus en drie jongere broers verblijven allen nog in Imam Sahib.

Vlak nadat u vier dagen in de gevangenis had gezeten omwille van een incident met de wagen van een openbare aanklager aan uw carwash, verliet u Afghanistan in de eerste of tweede maand van 1399 (zijnde periode 20/03/2020 – 19/05/2020) en kwam in de vierde of vijfde maand van 1399 (zijnde periode 21/06/2020 – 20/08/2020) aan in Griekenland. Afgaande op de gegevens in uw dossier overschreed u op illegale wijze de Griekse grens op 28 januari 2020 en diende u op 17 februari 2020 in Fylakio een verzoek om internationale bescherming in. Op 3 april 2020 werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. Vooraleer u deze status kreeg verbleef u vijftintig dagen in het opvangcenter in Orestiada. U kreeg na deze vijftintig dagen een document waarop stond dat u het opvangcentrum diende te verlaten. U trok naar Athene waar u in totaal vijftien dagen doorbracht en in een herberg met andere migranten verbleef. U besloot om van Griekenland verder naar België te reizen waar u op 5 december 2020 aankwam. U diende in België vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 7 december 2020. U vreest bij terugkeer naar Griekenland dat u drugverslaafd zou worden en dat u in de problemen zou komen als u er om uw erkenningsdocumenten zou vragen bij de immigratiediensten. U vreest namelijk dat u uit Griekenland gedeporteerd kan worden naar Afghanistan. U haalt verder aan dat de situatie in Griekenland slecht is en dat de Griekse bevolking de vluchtelingen niet goed behandelen. Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, met name de Eurodac Search Result d.d. 07/12/2020, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Op 03/04/2020 werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd. Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 09/06/2021, hierna CGVS, p.6-7), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 07/12/2020, blijkt dat er op uw registratie, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 17/02/2020. Uw argument dat u er nooit een verzoek heeft ingediend (vragenlijst CGVS, d.d. 23/02/2021, vraag 5) en dat u niets afweet van enig statuut in Griekenland (CGVS, p.6) is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u ter zake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden. In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel ter goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 09/06/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet

volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de

omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u helemaal niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt dat u in Griekenland onder een andere naam en geboortedatum werd geregistreerd. U staat in Griekenland geregistreerd als H. A. (...) geboren

op (...) 2001. U zou bovendien ook twee broers en/of zussen hebben die in Griekenland verblijven. Deze informatie stemt duidelijk niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielautoriteiten. Niet alleen op de DVZ heeft u andere verklaringen afgelegd, maar ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u vol S. A. S. (...) te heten, geboren te zijn op (...) 1384 (zijnde (...) 2005) en geen familieleden te hebben die verblijven in Europa (Verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 1-4,17,20-21; CGVS p.3-5). Dit is niet ernstig. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw in België beweerde leeftijd blijkt ook uit het leeftijdsonderzoek dat in België plaats had. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 13/01/2021, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud (d.d. 09/06/2021) aangeeft geboren te zijn op (...) 1384 (zijnde (...) 2005) en zodus minderjarig zou zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk (CGVS p.4). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich in België onterecht als minderjarige voordoet, en dat uw verklaringen betreffende uw identiteit in Griekenland danig verschillen met die van in België (verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 1-4,17,20-21; CGVS p.3-5), ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dermate. Uw ingediende taskara wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara kan uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien moet worden opgemerkt dat dit stuk uw bedrieglijk bevonden minderjarigheid dient aan te tonen (CGVS p.4,10), wat bevestigt dat dit geen geloofwaardige stuk is. Hierbij wijst het CGVS op de objectieve informatie in het dossier waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Dit document zegt bovendien sowieso niets ten opzichte van uw vrees bij terugkeer naar Griekenland.

Verder moet er ook stil worden gestaan bij uw verklaringen omtrent het moment van uw reis en vertrek uit Afghanistan. U liet op de DVZ en het CGVS optekenen dat u in de eerste of tweede maand van 1399 (zijnde periode 20/03/2020 – 19/05/2020) Afghanistan verliet en vervolgens in de vierde of vijfde maand van 1399 (zijnde periode 21/06/2020 – 20/08/2020) in Griekenland aankwam (CGVS-Vragenlijst d.d. 23/02/2021 vraag 3.5; Verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 32; CGVS p.3). Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Afgaande op de gegevens in uw dossier overschreed u immers op illegale wijze de Griekse grens op 28/01/2020 en diende u op 17/02/2020 in Fylakio een verzoek om internationale bescherming in. Op 03/04/2020 werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. Wanneer u met voornoemde bevindingen wordt geconfronteerd, blijft u volharden dat deze informatie in uw dossier onjuist is en voegt u toe dat u zeven maanden onderweg was tussen Afghanistan en Griekenland (CGVS p.10). Uw volharding doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en deze laatste verklaringen staan op zich dan weer haaks op uw eerdere verklaringen ten aanzien van de DVZ en het CGVS. U vertelde eerder tijdens uw onderhoud namelijk dat u na uw vertrek uit Afghanistan misschien één nacht in Pakistan verbleef, gevolgd door zeven dagen in Iran en één maand in Turkije alvorens in de vierde of vijfde maand van 1399 (zijnde periode 21/06/2020 – 20/08/2020) in Griekenland aan te komen (CGVS p.5). Op de DVZ vertelde u dan weer dat u zowel in Pakistan als Iran niet hebt verbleven en er enkel doorreisde, en dat u ongeveer twee weken in Turkije doorbracht (Verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 32). Uw wijzigende en inconsistente verklaringen omtrent uw reis en vertrek uit Afghanistan getuigen wederom van een gebrek aan medewerking die, zoals eerder gesteld, toch verwacht kan worden van u.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u werd naar eigen zeggen omdat u illegaal in Griekenland was samen met andere vluchtelingen opgesloten in een opvangcentrum waar jullie slecht behandeld werden, er geen taallessen werden gegeven, u onvoldoende medicatie kreeg toen u ziek was, het eten er niet goed was, er geen hulporganisaties aanwezig waren (CGVS p.6,8-10) en u hardhandig geslagen werd aan de douane (vragenlijst CGVS, d.d. 23/02/2021, vraag 5) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is bovenstaande, door u geschetste, situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, integratie, gezondheidszorg en administratieve drempels, voldoet deze

situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Zo zijn uw moeilijkheden op deze vlakken eerder beperkt te noemen. Ten eerste verbleef u amper ongeveer anderhalve maand in Griekenland, waarvan vijftiendagen in een opvangcentrum en vervolgens vijftien dagen in een herberg in Athene (CGVS p.5-6). In Athene huurde u een onderkomen in een herberg (CGVS, p. 6). Verder blijkt dat u sinds uw vertrek uit het opvangcentrum ook nooit geïnformeerd heeft naar het leren van de Griekse taal (CGVS p.8). U geeft verder ook aan dat, nadat u het opvangcentrum verliet, u nooit heeft gezocht naar werk in Athene (CGVS p.10). Dat u geen beroep zou kunnen doen op het gezondheidssysteem zoals op een dokter of een ziekenhuis heeft u tevens niet aannemelijk kunnen maken (CGVS p.8-9). Eens in Athene bent u nooit ziek geweest en heeft u aldus geen nood gehad aan een dokter (CGVS, p. 9). De vaststelling dat u (relatief) korte tijd na uw verzoek om internationale bescherming vertrokken bent, gelet op uw verklaring dat u in totaal slechts anderhalve maand in Griekenland verbleef, getuigt daarenboven evenmin van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

Hoewel moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Hierbij wordt vermoed dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer. U beperkt zich louter tot de algemene verwijzing dat de mensen daar niet goed zijn ten opzichte van vluchtelingen en haalt daarbij voorbeelden aan uit het opvangcentrum (CGVS, p.9-10), wat eerder reeds werd beoordeeld.

Dat u bij terugkeer gedepoteerd zult worden naar Griekenland is een blote bewering die bovendien niet strookt met de verblijfstitel die Griekenland u heeft gegeven (CGVS p.9-10). Uit dergelijke algemene blote beweringen kan allerm minst afgeleid worden dat uw grondrechten en de aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming voor u in Griekenland in het gedrang zouden komen. U toont geenszins het tegendeel aan (CGVS p.10). Dat u in Griekenland drugsverslaafd zou worden is dan weer louter hypothetisch.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens werpt verzoeker een manifeste appreciatiefout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Ten onrechte besloot het CGVS om het verzoek van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker bracht voldoende elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951 bestaat én dat zijn verzoek in België ontvankelijk diende te worden verklaard.

Begin 2020 had verzoeker Afghanistan ontvlucht.

Verzoeker reisde achtereenvolgens door Pakistan, Iran en Turkije waarna hij uiteindelijk, op doorreis naar (eindbestemming) West-Europa, in Griekenland van zijn vrijheid werd beroofd en verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven.

Verzoeker weigerde aanvankelijk om een asielaanvraag in te dienen in Griekenland.

Onder het dreigement dat hij anders gerepatrieerd zou worden naar Turkije, verklaarde verzoeker zich akkoord om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Griekenland.

Op 3 april 2020 zouden de Griekse asielinstanties aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Omwille van de uitzichtloze leefomstandigheden had verzoeker besloten om Griekenland te verlaten.

In december 2020 kwam verzoeker in België aan waar hij de wil had uitgedrukt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Tijdens zijn interview, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 9 juni 2021, maakte verzoeker melding van de buitengewoon harde levensomstandigheden in Griekenland.

Verzoeker was er het slachtoffer van discriminatie en van racisme, zowel vanwege Griekse burgers, alsook vanwege de Griekse politie, door wie verzoeker was gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven.

Omdat verzoekers leven uitzichtloos was, was het geen optie voor hem om in Griekenland te blijven.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Griekenland.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

De asielaanvraag van verzoeker is gebaseerd op het feit dat hij vreest om in Griekenland opnieuw – door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten – en gelet op het feit dat verzoeker volledig afhankelijk was van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijke keuze om -terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte ; hetgeen negatieve gevolgen zal hebben voor zijn fysieke en mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zal brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 9 juni 2021 wel degelijk concrete indicaties naar voor gebracht dat dit het geval zal zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Zowel gedurende verzoekers periode als verzoeker om internationale bescherming alsook als begunstigde van internationale bescherming, was verzoeker in Griekenland geconfronteerd geweest met ernstige feiten en situaties die hem hadden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het EU Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM.

Ondanks het korte tijdsbestek van anderhalve maand dat verzoeker had doorgebracht in Griekenland, stond het voor hem vast dat hij er geen menswaardige toekomst kon uitbouwen.

Er heerste een grote onveiligheid en verzoeker was omwille van zijn asielzoekersprofiel meermaals het mikpunt van discriminatie.

De Griekse autoriteiten kwamen niet tussenbeide om verzoeker te begeleiden op het vlak van integratie, taalcursussen, werkbegeleiding etc.

Verzoeker werd volledig aan zijn lot overgelaten.

Verzoeker heeft Griekenland verlaten omdat een normaal, menswaardig en veilig leven voor hem aldaar onmogelijk was.

De toestand was voor hem onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hem dan het land te verlaten.

De vrees van verzoeker is wel degelijk gegrond.

Het CGVS heeft de persoonlijke moeilijkheden van verzoeker ten onrechte geringschat.

Uit het asielrelaas van verzoeker blijkt alleszins niet dat verzoeker in Griekenland zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is om hem de nodige begeleiding of minimale bijstand te garanderen, en dit terwijl zijn precare leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen.

Verzoeker meent dat hij omwille van zijn zgn. asielzoekers-profiel in de kou blijft staan.

Verzoekers verklaringen op het CGVS spreken voor zich en laten geen twijfel bestaan.

In Griekenland wordt verzoeker aanzien als tweederangsburger.

Het CGVS tracht de moeilijkheden van verzoeker ten onrechte te minimaliseren stellende dat deze van "louter" socio-economische aard zouden zijn.

De ernst van de socio-economische toestand, verergerd door de Corona-pandemie, en de immense impact die de economische crisis heeft veroorzaakt op de bevolking en bij uitbreiding op de vreemdelingen / vluchtelingen / asielzoekers, wordt hiermee door het CGVS fout ingeschat.

Met gaat niet op om zich te verschuilen achter de (tijdelijke) Griekse verblijfsvergunning die verzoeker heeft gekregen.

De zogenaamde 'rechten en voordelen' die de EU wetgeving koppelt aan een vluchtelingenstatuut inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. zijn in het geval van verzoeker niet meer dan holle woorden.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker op dit vlak ondervindt in Griekenland.

Het CGVS heeft zich ten onrechte beperkt tot het geven van een theoretische opsomming van de rechten en voordelen die verzoeker met zijn vluchtelingenstatus zou kunnen genieten ; zonder rekening te houden met de algemeen gekende pijnlijke realiteit in Griekenland die maakt dat de facto verzoeker helemaal geen toegang tot deze rechten heeft, integendeel.

Verzoekers verklaringen op het CGVS waren nochtans overduidelijk.

Verzoekers levensomstandigheden in Griekenland waren mensonwaardig.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt – met name gezien zijn uitzichtloze situatie op socio-economisch vlak waardoor verzoeker de facto uitgesloten is van de Griekse arbeidsmarkt in het licht van de huidige economische crisis die het land teistert, mede omwille van de Corona-pandemie ; en de onmogelijkheid vanwege de Griekse autoriteiten om aan de bestaande problemen te verhelpen ; vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoeker.

Verzoekers fundamentele rechten als vluchteling in Griekenland zijn, in tegenstelling tot de loze bewering van het CGVS, helemaal niet verzekerd.

Uit verzoekers verklaringen op het CGVS dd. 9 juni 2021 is gebleken dat zijn levensomstandigheden in Griekenland wel degelijk onmenselijk en mensonterend waren.

Een beslissing tot terugkeer naar Griekenland houdt wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM in.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig, voldoende in aantal en voldoende concreet om zijn verzoek ontvankelijk te verklaren.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren het verzoek van verzoeker ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Griekenland alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

In tegenstelling tot het CGVS van mening is, zijn de problemen van uitsluiting door etnische Grieken, (o.w.v. het asielzoekers profiel van verzoeker), in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig genoeg.

De benadering van het CGVS om de weigeringsbeslissing te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoeker verkeert in Griekenland, alwaar hij geen kans maakt op de arbeidsmarkt wegens zijn vreemde origine en waar de sociale voorzieningen te beperkt zijn.

Dit alles maakt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een ernstig risico bestaat dat hij in Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Verzoeker gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat zijn preciaire leefsituatie in Griekenland vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan zijn leven in gevaar is.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig, voldoende in aantal en voldoende concreet om zijn asielaanvraag ontvankelijk te verklaren.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid in Griekenland niet gegarandeerd is.

De benadering van het CGVS om de weigeringsbeslissing te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijvende realiteit waarin verzoeker verkeert in Griekenland."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, en zijn argument dat hij er nooit een verzoek heeft ingediend bezwaarlijk ernstig is, en omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op

grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker op 3 april 2020 subsidiaire bescherming werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met ‘Landeninformatie’, nr. 1, ‘Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum, Information request in the framework of the Dublin Regulation regarding the third country national’ van 26 maart 2021, en stuk 8, Deel DVZ, ‘Eurodac Marked Hit’). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een

bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker voert aan dat hij omwille van de uitzichtloze leefomstandigheden besloten had om Griekenland te verlaten. Uit zijn verklaringen kan evenwel niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen situatie aantoont van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93; HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker een alleenstaande Afghaanse jongeman van 21 jaar is die niet doet blijken van gezondheidsproblemen en die niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd blijkt dat u in Griekenland onder een andere naam en geboortedatum werd geregistreerd. U staat in Griekenland geregistreerd als H. A. (...) geboren op (...) 2001. U zou bovendien ook twee broers en/of zussen hebben die in Griekenland verblijven. Deze informatie stemt duidelijk niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielautoriteiten. Niet alleen op de DVZ heeft u andere verklaringen afgelegd, maar ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u vol S. A. S. (...) te heten, geboren te zijn op (...) 1384 (zijnde (...) 2005) en geen familieleden te hebben die verblijven in Europa (Verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 1-4,17,20-21; CGVS p.3-5). Dit is niet ernstig. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw in België beweerde leeftijd blijkt ook uit het leeftijdsonderzoek dat in België plaats had. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 13/01/2021, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud (d.d. 09/06/2021) aangeeft geboren te zijn op (...) 1384 (zijnde (...) 2005) en zodus minderjarig zou zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk (CGVS p.4). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich in België onterecht als minderjarige voordoet, en dat uw verklaringen betreffende uw identiteit in Griekenland danig verschillen met die van in België (verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 1-4,17,20-21; CGVS p.3-5), ondermijnt uw algemene

geloofwaardigheid dermate. Uw ingediende taskara wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara kan uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien moet worden opgemerkt dat dit stuk uw bedrieglijk bevonden minderjarigheid dient aan te tonen (CGVS p.4,10), wat bevestigt dat dit geen geloofwaardige stuk is. Hierbij wijst het CGVS op de objectieve informatie in het dossier waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Dit document zegt bovendien sowieso niets ten opzichte van uw vrees bij terugkeer naar Griekenland.

Verder moet er ook stil worden gestaan bij uw verklaringen omtrent het moment van uw reis en vertrek uit Afghanistan. U liet op de DVZ en het CGVS optekenen dat u in de eerste of tweede maand van 1399 (zijnde periode 20/03/2020 – 19/05/2020) Afghanistan verliet en vervolgens in de vierde of vijfde maand van 1399 (zijnde periode 21/06/2020 – 20/08/2020) in Griekenland aankwam (CGVS-Vragenlijst d.d. 23/02/2021 vraag 3.5; Verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 32; CGVS p.3). Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Afgaande op de gegevens in uw dossier overschreed u immers op illegale wijze de Griekse grens op 28/01/2020 en diende u op 17/02/2020 in Fylakio een verzoek om internationale bescherming in. Op 03/04/2020 werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. Wanneer u met voornoemde bevindingen wordt geconfronteerd, blijft u volharden dat deze informatie in uw dossier onjuist is en voegt u toe dat u zeven maanden onderweg was tussen Afghanistan en Griekenland (CGVS p.10). Uw volharding doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en deze laatste verklaringen staan op zich dan weer haaks op uw eerdere verklaringen ten aanzien van de DVZ en het CGVS. U vertelde eerder tijdens uw onderhoud namelijk dat u na uw vertrek uit Afghanistan misschien één nacht in Pakistan verbleef, gevolgd door zeven dagen in Iran en één maand in Turkije alvorens in de vierde of vijfde maand van 1399 (zijnde periode 21/06/2020 – 20/08/2020) in Griekenland aan te komen (CGVS p.5). Op de DVZ vertelde u dan weer dat u zowel in Pakistan als Iran niet hebt verbleven en er enkel doorreisde, en dat u ongeveer twee weken in Turkije doorbracht (Verklaring DVZ d.d. 23/02/2021 vraag 32). Uw wijzigende en inconsistente verklaringen omtrent uw reis en vertrek uit Afghanistan getuigen wederom van een gebrek aan medewerking die, zoals eerder gesteld, toch verwacht kan worden van u.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure aangehaalde moeilijkheden betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u werd naar eigen zeggen omdat u illegaal in Griekenland was samen met andere vluchtelingen opgesloten in een opvangcentrum waar jullie slecht behandeld werden, er geen taallessen werden gegeven, u onvoldoende medicatie kreeg toen u ziek was, het eten er niet goed was, er geen hulporganisaties aanwezig waren (CGVS p.6,8-10) en u hardhandig geslagen werd aan de douane (vragenlijst CGVS, d.d. 23/02/2021, vraag 5) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is bovenstaande, door u geschetste, situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, integratie, gezondheidszorg en administratieve drempels, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Zo zijn uw moeilijkheden op deze vlakken eerder beperkt te noemen. Ten eerste verbleef u amper ongeveer anderhalve maand in Griekenland, waarvan vijftientig dagen in een opvangcentrum en vervolgens vijftien dagen in een herberg in Athene (CGVS p.5-6). In Athene huurde u een onderkomen in een herberg (CGVS, p. 6). Verder blijkt dat u sinds uw vertrek uit het opvangcentrum ook nooit geïnformeerd heeft naar het leren van de Griekse taal (CGVS p.8). U geeft verder ook aan dat, nadat u het opvangcentrum verliet, u nooit heeft gezocht naar werk in Athene (CGVS p.10). Dat u geen beroep zou kunnen doen op het gezondheidssysteem zoals op een dokter of een ziekenhuis heeft u tevens niet aannemelijk kunnen maken (CGVS p.8-9). Eens in Athene bent u nooit ziek geweest en heeft u aldus geen nood gehad aan een dokter (CGVS, p. 9). De vaststelling dat u (relatief) korte tijd na uw verzoek om internationale bescherming vertrokken bent, gelet op uw verklaring dat u in totaal slechts anderhalve

maand in Griekeland verbleef, getuigt daarenboven evenmin van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden.

Hoewel moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Hierbij wordt vermoed dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen.

Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer. U beperkt zich louter tot de algemene verwijzing dat de mensen daar niet goed zijn ten opzichte van vluchtelingen en haalt daarbij voorbeelden aan uit het opvangcentrum (CGVS, p.9-10), wat eerder reeds werd beoordeeld."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij "omwille van zijn asielzoekersprofiel meermaals het mikpunt van discriminatie" was, zonder concrete incidenten aan te halen die hem persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, louter te herhalen dat de Griekse autoriteiten niet tussenbeide kwamen om hem te begeleiden op het vlak van onder meer "integratie, taalcursussen, werkbegeleiding" en te stellen dat hij er volledig aan zijn lot werd overgelaten, louter te beweren dat hij in Griekenland aanzien wordt als tweederangsburger en louter te poneren dat de motieven van de bestreden beslissing niet fundamenteel en onvoldoende zijn om te weigeren zijn verzoek ontvankelijk te verklaren, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog beweert dat de commissaris-generaal zijn persoonlijke moeilijkheden ten onrechte geringschat, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder evenwel deze motieven, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt zijn moeilijkheden af te doen als "van "louter" socio-economische aard", stelt de Raad vast dat een dergelijk motief in de bestreden beslissing niet kan worden teruggevonden en dat verzoekers kritiek bijgevolg niet tegen (de motieven van) de bestreden beslissing gericht is en er dan ook geen afbreuk aan kan doen. Verzoekers verwijt dat de commissaris-generaal hiermee "(d)e ernst van de socio-economische toestand, verergerd door de Corona-pandemie, en de immense impact die de economische crisis heeft veroorzaakt op de bevolking en bij uitbreiding op de vreemdelingen / vluchtelingen / asielzoekers" fout inschat, is dan ook niet dienstig. Overigens laat verzoeker na objectieve informatie bij te brengen inzake de socio-economische toestand in Griekenland of de impact van de economische crisis op de bevolking in Griekenland. Waar verzoeker laat gelden dat de "zogenaamde 'rechten en voordelen' die de EU wetgeving koppelt aan een vluchtelingenstatuut inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen" in zijn geval "niet meer dan holle woorden" zijn, beperkt hij zich wederom tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker voorhoudt dat hij in Griekenland geen kans maakt op de arbeidsmarkt wegens zijn vreemde origine en dat de sociale voorzieningen er te beperkt zijn.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn relaas over zijn vertrek uit Griekenland, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN